

DISCOVERING
EUROPEAN
NEIGHBOURS IN
THE 3RD
AGE

Упознајмо европске суседе у трећем добу!

Јасна Јоксимовић

Јасна Јоксимовић је рођена 1955. године у Београду. Првих пет година је живела са родитељима и баком. Бака је преминула, а непосредно после се родио Јаснин млађи брат. Отац је био грађевински инжењер, а мајка економски техничар. Из детињства се ничега посебно не сећа, сем тога да није волела да иде у школу, као и тога да су је учили да пише десном руком иако је природно леворука. И данас пише десном руком, а све остало ради левом.

Након основне школе је уписала гимназију, а потом и Филозофски факултет у Београду где је студирала историју уметности. Иако је и тада посао након ових студија био веома неизвестан, она је била спремна на такав ризик, а родитељи је нису терали да упише оно што је било најпопуларније у то време- право и економију. Тешкоће при проналажењу посла је искусила. Радила је као васпитачица, на шалтеру у банци, у Заводу за заштиту споменика културе, да би на крају пронашла посао, али и себе у просвети. Као професорка у средњим школама је радила 25 година. Истиче да никада није зажалила што је студирала оно што воли, јер се веома поноси својом струком и послом.

Удала се 1983. године, а брзо након тога су добили првог сина 1984. године, а затим и другог 1990. године. Мужа је упознала док је радила као васпитачица, где је и он био васпитач. Породичне и пословне обавезе су лепо уклапали. За то су највише заслужни Јаснини родитељи који су живели са њима и који су доста помагали око деце, као и флексибилније радно време које су она и супруг имали.

Лета су проводили на селу код супругових родитеља, а често су то уклапали и са одласком на море. Нису могли да приуште путовања у иностранство, али време проведено са породицом је драгоценост било где. Разна путовања јој јесу остала

неиспуњена жеља коју би волела да може у пензији да испуни, међутим свесна је да се ту ради о новцу, а не о њеној жељи.

Јасна је често ишла у позориште, на концерте, манифестације, на изложбе, а ни до данас се то није променило.

У младости није много размишљала о старости. Родитељи су јој дуго живели, умрли су када је Јасна имала педесет година. И тај моменат она истиче као једну прекретницу у свом животу - тек тада се озбиљније посветила феномену смртности. Каже да се смрти не боји превише, али да ју је страх од немоћи и од тога да ће неко морати да брине о њој, иако је она то радила за своје родитеље.

Стереотипи јој јако сметају и не прихвата их. Као на пример наводи то да су некада старији били већи ауторитет, да су се више поштовали. И некада је било строгих родитеља и оних попустљивих, неки су слушали старије, неки нису - исто као и данас. Стално се прича о томе како се данас добија посао преко везе, а исти случај је био и некада. Неке младе натерају да студирају нешто за шта нису, неке пусте да сами изаберу свој пут - и некада и сада.

Јасна данас живи са супругом, двоје деце и куцом који је од скоро члан породице. Волела би да су се синови осамосталили. Они иако раде, немају довољно велика примања да би започели самосталан живот.

Што се тиче њене садашње свакодневице, каже да комбинује рад и задовољство. Она је пуна енергије, жеље за знањем и преношење истог. Стално је у потрази за неким хонорарним послом. Држи приватне часове, као и јавна предавања у Центру за образовање и културу „Божидарац“.

Користи интернет и мобилни телефон (иако је дуго одбијала да пређе на тач скрин телефон). Гледа телевизију - емисије и квизове. Иако много чита књиге, новине не прати редовно и признаје да није превише информисана о политичким дешавањима.

Сматра да стари у друштву имају улогу, да своја интересовања и задовољства могу да деле са другима. Треба да учествују у животу својих унука ако их имају, али да и поред тога задрже своје потребе. Треба и да држе до себе и до своје личности, али пре свега у менталном погледу, док физички треба да се суоче са природним процесом старења.

Каже да чује разне приче о непријатним ситуацијама са којима се старији сусрећу, али да она није имала таквих искустава. Њен проблем је управо супротан - не може да се навикне на то што јој млади стално устају у аутобусу!

Младима поручује да чувају здравље и да не траће време које јако брзо пролази, као и да константно раде на себи.